

Arrest

nr. 60 032 van 20 april 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 15 januari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 januari 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en de beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE MULDER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende bij de Belgische overheid een asielaanvraag in en legde een nationale identiteitskaart voor, waaruit moest blijken dat hij geboren werd te Kaolack op 9 maart 1964 en dat hij de Senegalese nationaliteit heeft. Uit de bijlage 26 kan niet worden afgeleid wanneer hij die asielaanvraag indiende. De beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten dateert van 6 september 1994. De ingeroepen elementen vallen niet onder de Vluchtelingenconventie.

1.2. Die beslissing werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bevestigd op 12 juni 1995.

1.3. De ambassade van Senegal leverde op 30 april 1996 een document af waarbij wordt verklaard dat verzoeker een verklaring van verlies van identiteitsdocumenten deed. Er werd echter melding gemaakt van het geboortjaar 1960.

1.4. Op 21 mei 1996 wordt hij opgesloten in het centrum voor illegalen te Sint-Andries-Brugge. Hij geeft als beroep aan, artiest en als burgerlijke stand, gehuwd. Printrak geeft aan dat verzoeker zich uitgeeft met verschillende geboortejaren, 1960 en 1964.

1.5. Er werd een repatriëring gepland op 19 juni 1996, bestemming Dakar, die onder escorte doorging zoals voorzien. Hij kon geen visum krijgen vooraleer de kostprijs te betalen van die repatriëring.

1.6. Hij werd aangetroffen te Sint-Gilles-lez-Brussel op 26 april 2000, in bezit van 80.700 bef en een consulaire identiteitskaart, stelde sinds begin 1994 in België te zijn en een regularisatieavraag te hebben ingediend.

1.7. Hij bleek in bezit van een ontvangstbewijs van een dergelijke aanvraag, afgeleverd te Antwerpen op 28 januari 2000. Hij wordt op 30 juli 2001 voorwerp van een bestuurlijk procesverbaal in de luchthaven. Hij landde te Zaventem, komende uit Dakar met de SN vlucht 606 op 9 juni 2001 om 5u30, met paspoort zonder visum. Om een niet nader bepaalde reden krijgt hij een visum type C voor één dag.

1.8. De kamer van de Commissie voor regularisatie gaf op 22 oktober 2001 een ongunstig advies.

1.9. De bevoegde Minister sluit zich aan bij dat advies en weigert op 19 december 2001 de regularisatie.

1.10. Op 28 juni 2002 krijgt verzoeker bevel om het grondgebied te verlaten, in uitvoering van die beslissing. Het beroep tot nietigverklaring ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, gaf aanleiding tot een arrest van de Raad van State van 29 april 2004 waarbij de afstand van geding werd ingewilligd.

1.11. Op 8 februari 2004 wordt ten opzichte van verzoeker een beslissing tot teruggrijping genomen (bijlage 11) en tot vasthouding in een bepaalde aan de grens gelegen plaats genomen, toen hij zich nogmaals aan de grens aanbodde zonder visum, komende uit Dakar met bestemming Dubai via Zurich, en een visum opeiste voor België omwille van de bij de Raad van State hangende procedure die hij indiende tegen het bevel om het grondgebied te verlaten als gevolg van de weigeringsbeslissing van de Minister.

1.12. Verzoeker weigerde te vertrekken en diende op 27 februari 2004 te Zaventem een asielaanvraag in, waarop hem een bijlage 25 werd afgeleverd. Hij legde een Senegalees paspoort voor.

1.13. De binnenkomst wordt hem geweigerd bij beslissing van 1 maart 2004. Op 18 maart 2004 bevestigde de CGV die beslissing.

1.14. Verzoeker staat Schengen-geseind als gevolg van een veroordeling door het Hof van Beroep te Parijs, op 19 december 2002, met verbod gedurende drie jaar voor binnenkomst.

1.15. Hij verklaarde zonder enig verzet te zullen vertrekken op 28 mei 2004 om 11u35 naar Dakar.

1.16. Hij wordt op 2 januari 2011 aangetroffen te Anderlecht, beweerend de nationaliteit te hebben van Ivoorkust en geboren zijn en legt een Italiaanse identiteitskaart voor op naam van Fere Edmond. Printrak wijst uit dat het om dezelfde persoon gaat als verzoeker.

1.17. Hij krijgt kennis van de thans bestreden beslissing en wordt van zijn vrijheid beroofd in het centrum voor illegalen te Merksplas. Op 7 januari 2011 wordt aan de ambassade van Senegal te Brussel een vrijgeleide gevraagd, die op 26 januari 2011 nog niet werd verkregen. De motivering van de thans bestreden beslissing luidt als volgt:

“Met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996, moet

de persoon die verklaart zich (W.O.) alias (P.E.) 01/01/1970 in Ivoorkust te noemen, geboren te Kaolack op 09.03.1964, en welke verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn,

het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Oostenrijk, Griekenland, Italië, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta (1).

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING (2)

0 - artikel 7, eerste lid, 1 °: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten; de betrokkene is niet in het bezit van geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Italië, Griekenland, Oostenrijk, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta om de volgende reden: (3)

** Kan met eigen middelen niet wettelijk vertrekken.*

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn (haar) terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden:

** Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.*

** Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. BGV krijgt op 25/04/02 et terugrijft op 09/03/04.*

** Gezien betrokkene verblijft in België zonder gekend adres - een aanduiding van een verplichte verblijfplaats niet kan uitgevoerd worden - is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken."*

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Artikel 39/56 van de de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) bepaalt dat de beroepen bedoeld in artikel 39/2 voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.

2.2. Uit het administratief dossier blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 september 1994 en het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en de beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde van 21 mei 1996, niet succesvol werden aangevochten binnen de wettelijke termijn. De beslissing van 6 september 1994 werd dan wel aangevochten maar tevens door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bevestigd op 12 juni 1995. Verzoeker ondernam geen verdere stappen om dit bevel ongedaan te maken. Derhalve zijn deze bevelen definitief en uitvoerbaar geworden. Verzoeker moest en moet hier in principe gevolg aan geven.

2.3. Daarnaast kreeg verzoeker tevens een bevel om het grondgebied te verlaten op 25 april 2002. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat verzoeker dit bevel succesvol heeft aangevochten.

2.4. Op 28 juni 2002 krijgt verzoeker wederom bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep tot nietigverklaring ingediend tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten, gaf aanleiding tot een arrest van de Raad van State van 29 april 2004 waarbij de afstand van het geding werd ingewilligd.

2.5. De thans bestreden beslissing, de beslissing van 2 januari 2011 waarbij verzoeker het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, dat werd betekend aan verzoeker diezelfde dag, bevat hetzelfde motief als het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 mei 1995, met name "artikel 7, eerste lid, 1 °

verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: geen geldig nationaal paspoort voorzien van een geldig visum”.

2.6. De beslissing van 2 januari 2011 waarbij verzoeker het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, maakt in die zin een herhaald bevel uit dat niet voor schorsing of nietigverklaring vatbaar is. Het is niet gesteund op een weigeringsbeslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. De eventuele schorsing of nietigverklaring ervan wijzigt de rechtstoestand van verzoeker niet en de verwerende partij zal normaliter bij schorsing of annulatie dezelfde beslissing nemen, omdat de illegale verblijfstoestand van verzoeker blijft bestaan. Voor zover het beroep tegen de beslissing van 2 januari 2011 waarbij verzoeker het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, is gericht, is het onontvankelijk bij gebrek aan het wettelijk vereiste belang.

2.7. In de mate dat verzoeker zich wil beroepen op een hogere rechtsnorm en de schending inroept van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), is de Raad gehouden de bestreden beslissing te toetsen aan deze opgeworpen regels van internationaal recht. Een en ander vloeit voort uit de verplichting die rust op de Belgische Staat om de toepassing van regels die voortkomen uit internationale verdragen waarbij zij partij is, te respecteren. Het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens ressorteert hieronder.

2.8. Verzoeker voert in diens verzoekschrift zo de schending aan van artikel 8 juncto artikel 12 van het EVRM en artikel 9 van het EVRM aan. Verzoeker betoogt dienaangaande als volgt: *“Schending van het recht op eerbiediging van het privé-, gezins- en familieleven (artikel 8 juncto 12 EVRM) en schending van het recht op vrijheid van gedachten, geweten en godsdienst (artikel 9 EVRM) Verzoeker kwam aan in België in 1994. Verzoeker heeft voorheen het statuut van vluchteling aangevraagd. Dit werd geweigerd in 2004. Verzoeker is ongehuwd en is moslim. Het is de wens van verzoeker om het centrum van zijn belangen in België verder uit te bouwen. Verzoeker was in het bezit van Italiaanse identiteitsdocumenten alsmede van een Ivoriaans paspoort. Deze documenten is hij verloren bij aankomst op Belgische bodem. Ondergeschikt wenst verzoeker wel terug te keren naar Italië maar in geen geval naar Ivoorkust gezien de zeer gevaarlijke toestand aldaar en het gevaar voor vervolging. Een gedwongen terugkeer zou werkelijk een drama voor hem betekenen en een inbreuk teweegbrengen op de uitbouw van een privé- en gezinsleven. Verzoeker kreeg per 02.01.2011 de beslissing van de FOD Binnenlandse Zaken betekend waarbij verzoeker het verblijf in het Rijk wordt geweigerd en het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Dit is de bestreden beslissing welke werd betekend op 02.01.2011 (stuk 1) ».*

2.9. Artikel 8 van het EVRM luidt vooreerst als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.10. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

2.11. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden

nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

2.12. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het E.V.R.M. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

2.13. Noch uit het administratief dossier, noch uit het voorliggend verzoekschrift kan worden begrepen dat verzoeker over familiale of zelfs sociale banden in België beschikt dewelke van die aard zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen. Verzoeker komt niet verder dan te stellen dat *"hij ongehuwd en moslim is"* en dat *"het zijn wens is om het centrum van zijn belangen in België verder uit te bouwen"*. Verzoeker brengt geen stukken noch verklaringen bij die aantonen dat verzoeker enige familie heeft in België. Daarnaast verschaft verzoeker op geen enkel moment informatie over de intensiteit van zijn sociale relaties in België. Daarenboven geeft verzoeker zelf aan *"in het bezit te zijn van Italiaanse identiteitsdocumenten alsmede van een Ivoriaans paspoort. Deze documenten is hij verloren bij aankomst op Belgische bodem"* en opmerkelijk: *"ondergeschikt wenst verzoeker wel terug te keren naar Italië maar in geen geval naar Ivoorkust (...) "*. Verzoeker voegt er nog aan toe dat *"een gedwongen terugkeer zou werkelijk een drama voor hem betekenen en een inbreuk teweegbrengen op de uitbouw van een privé- en gezinsleven"*. Gelet op het feit dat verzoeker geen informatie meedeelt over een huidige en zodoend reeds bestaand privé- en gezinsleven in België, lijkt hij dan ook redelijkerwijs voornamelijk op een toekomstig privé- en gezinsleven in België, dat nog uitgebouwd dient te worden, te doelen. Verzoeker mag dan wel al lang in het Rijk verbleven hebben, hij deed dit vooreerst illegaal en bovendien zonder enige vorm van bewijs bij te brengen dewelke een afdoende invulling geeft aan zijn familie- en gezinsleven of zijn privé-leven die zou toelaten de bescherming, geboden door van artikel 8 van het EVRM, te overwegen.

2.14. In verzoekers geval dient ook opgemerkt te worden dat uit het onbetwist feitenrelaas en de kroniek van eerdere beslissingen aangaande verzoeker duidelijk blijkt dat verzoeker niet honkvast in België verbleef. Hoewel dit op zich geen noodzakelijk vereiste is om de bescherming van artikel 8 van het EVRM te kunnen invoeren, geeft het wel een indicatie die geheel terecht door het bestuur kan gebruikt worden in de vorming van haar oordeel in de feitelijke appreciatie of er al dan niet sprake is van een werkelijk gezins- of familieleven van verzoeker in België. Zo beweerde verzoeker over een Senegalees, een Ivoriaans en een Italiaans paspoort te beschikken, al dan niet op verschillende momenten in de tijd. Verzoeker gaf verschillende geboortejaren op, staat Schengen-geseind als gevolg van een veroordeling door het Hof van Beroep te Parijs van 19 december 2002, met verbod gedurende drie jaar tot binnenkomst en gaf hij zichzelf uit als een ander persoon, met name de heer Fere Edmond, Italiaans staatsburger. Al deze elementen leiden er, naast de afwezigheid van enige relevante bewijsstukken terzake, mede toe dat de negatieve beoordeling of verzoeker al dan niet over een werkelijk gezins- en familieleven beschikt in België en alhier werkelijk het centrum van zijn belangen en sociale verankering wenst uit te bouwen, versterkt wordt.

2.15. Verzoeker slaagt er zodoende niet in aannemelijk te maken dat hij in België beschikt over een privé- en gezinsleven dat bij diens feitelijke kwalificatie mogelijk ressorteert onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. De Raad ziet dan ook niet in hoe de bestreden beslissing van 2 januari 2011 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en de beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, betekend aan verzoeker diezelfde dag, verzoekers rechten vervat in artikel 8 van het EVRM, kan schenden.

2.15. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 9 van het EVRM en het daarin vervatte recht op vrijheid van gedachten, geweten en godsdienst betreft, kan hier volstaan worden met de vaststelling dat de bestreden beslissing geenszins voornoemde rechten aan verzoeker ontnemt of de rechtmatige uitoefening ervan door hem belemmert. Verzoeker brengt terzake geen enkel dienstig element aan. De mededeling van verzoeker dat hij *'moslim is'* en de impliciete verwijzing dat hij in Ivoorkust geen vrijheid van gedachte, geweten of godsdienst zou genieten kunnen geenszins volstaan om een schending van artikel 9 van het EVRM aan te tonen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC